

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG

BUREAU & REDACTIE:
DRUKKERIJ COLLEGE
REGULIERENWAL (Steenderpoort)
— TONGEREN —
Postbus N° 84855. — Telefoon 12.

AANKONDINGEN.

Per regel fr. 1,00
Tusschen Allerlei en Provincie-
bladen, volgens overeenkomst.
KLEINE AANKONDINGEN:
Van 1 tot 4 regels fr. 0,50
Bijna regel meer fr. 0,75

Ter Herdenking van Koning Albert

*Wel zijt Ge gestorven... toch zijt Ge niet dood!
De Rots kon Uw lichaam verdelgen.
Maar noot Uw figuur, dat in nijpenden nood
Een heerlijk symbool was der Belgen*

*Wel zijt Ge gestorven... maar dood zijt Ge niet
Uw voorbeeld, de Menschheid gegeven
Blijft, frisch als de Lente, met bloesem en lied
In 't kruisende Belgische Leven.*

*Wel zijt Ge gestorven... maar toch leeft Ge voort
Uw beeld huist in iedere woning
Het blijft er een zoon, die onsterfelijk gloort
In 't hart van den Belg, voor hun Koning!*

*Wel zijt Ge gestorven... als Koning en mensch...
De Rots kon Uw lichaam verdelgen...
Uw grootheid van ziel echter... kende geen grens
En leeft... niet alleen bij de Belgen*

Den Haag, 17 Februari 1936.

B. H. KEMPER.

Antiochië

ST-PIETERS STOEL TE ANTIOCHIE.

En voornamelijk maar vervallen stad.

Op Zaterdag 22 Februari herdenkt de H. Kerk door een bijzonder feest, de tiel-
delijke verhuizing van het oppergezag van
den H. Petrus in bovengemelde stad.

Het gaat hier om een belangrijk feit in
de geschiedenis van de eerste verspreiding
van het Christendom. Wij blijven er slechts
even bij stil, want er dienen ook eenige
beschouwingen geplaatst over de stad zelf,
de groote stad Antiochië.

Van haar dient ook gezegd:

« Gij zijt niet meer
Gelijc welcer
De trotsche wereldstad! »

Indevlaad zij is thans zeer achteruit ge-
komen, en bekent voor het vijfde der be-
volking (28.000 inv.) slechts de 7e plaats
onder de steden van Syrie. Eens was zij
de groote stad West-Azië. Zij telde wel
500.000 tot een half miljoen inwoners, op
verschillende tijdstippen: namelijk kort
na het jaar 300 voor onze tijdrekening
onder het Romeinse rijk, en ook onder de
Perzen (Chosroes). De overwinning van
Godfried van Bouillon en anderen aan het
hoofd der Kruisvaarders, onder de muren
van Antiochië, op het leger van Kerbogha,
emir van Mossol behaald, behoort tot de
merkwürdigste gebeurtenissen van den
Vormingstijd der Kruistochten.

Groote der stad.

Men heeft de omheining der stad kun-
nen opmeten, zooals men voor het Romein-
sche Tongeren deed. Zoo heeft men vastge-
steld dat deze omheining ten minste zoo
groot was als die van Rome. Immers wan-
neer Rome zijn groote uitbreiding be-
reikte (muur van Aurelianus) had het 19
kilometer met een omheining die niet re-
gelmatig was. Antiochië bereikte niet een
meer regelmatig ringmuur 20 kilometer
omtrek. De stad was dus meer dan viermaal
zoo groot in omtrek als Jeruzalem of
Tongeren. Ze bevatte wel twintigmaal
de groote dezer groote steden van vroeger
n opvallende.

Wij geven deze aanduidingen niet alleen
volgens de inlichtingen van schryvers
naar ook volgens onze eigen berekeningen
op de stadplannen. Doch ook hetgeen de
oude teksten ons leeren stemt daarmee
overeen. Dienvolgens was Antiochië de der-
de stad van de wereld. Zoo zegt Josephus
in de 1ste eeuw. (Bell. Jud. III, 2, 4): Ro-
me diende als de eerste stad, Alexandrië in
Egypte als de tweede en Antiochië als de
derde aanzien te worden. Ausonius (4e
eeuw), aarzende of hij Antiochië niet voor
Alexandrië zou plaatsen (Clar. urb. II), Li-
vianus (4e eeuw) plaatst Alexandrië, An-
tiochië en Milaan op den derden rang, na
Rome en Constantinopel dat toen door Con-
stantijn herbouwd en vergroot was gewor-
den. En wij zouden de opsomming kunnen
aanzetten.

« Schoonheid der stad.

Zoo aantrekkelijk was de ligging der
stad dat de tijdgenooten haar noemden de
« moederstad » (metropool) van het Oos-
ten, « Antiochië de Groote », « Antiochië
de Schoone ». Ontelbare monumenten
werden door de inwoners en door de Ro-
meinse keizers opgericht. De Peutinger-
sche Tafel (4e eeuw) geeft de mooiste
voorstelling voor de stad Antiochië. De kei-
zerin Constantia, dochter van Constantijn
de groote, Alexander de groote, is gedaald en
als hij alleen voor den cartograaf, door
den Pharos

Levenswijze.

Wij kennen ook tot in de bijzonderheden
de levenswijze van de bevolking van An-
tiochië dank aan de homelien of sermoe-
nen van St-Joannes Chrysostomus en verschil-
lende andere schryvers als Ibanus, Kei-
zer Julianus, enz. Wij beschikken dan ook
over al de gegevens die noodig zijn om
klaar te bewijzen dat men in de wereld-
stad Antiochië een bevolking ontmoette die
uiterst bedorven was, waarschijnlijk dieper
bedorven dan die van het heidense Rome.

Apostolische werking.

En toch verscheidene discipelen en apos-
telen durfden het aan, in dit uiterst ver-
dorven midden hun werking op te slaan,
en hun actie zelkte. Wij kunnen reeds in
de Akten der Apostelen, — een boek dat
van het Nieuwe Testament deel uitmaakt,
— zien hoezeer het uitgestrooide zaad ge-
dijt. 't Is weer een bewijs, hoe de mensche-
lijke ziel van uit een med'elpoel nog im-
mers blijft opwaarts blikken, en hoe men
nimmer aan de redding mag wanhopen hoe
duister ook de toestand zou worden.

Opkomst van het Christendom te Antiochië

Wanneer wij de Akten der Apostelen
opzien zien we dat Nicolaas een der dis-
cipelen van Jerusalem afkomstig was uit
Antiochië (Akten VI, 5). Het evangelie werd
in deze stad zelf gepredikt door zekere dis-
cipelen van Cyprus en Cyrenen die na den
marteldood van St-Stephanus uit Jerusalem
ontvlucht waren (Ibid XI, 19). Zij predi-
kten het goddelijk woord niet alleen aan
de Joodse inwoners, maar ook aan de Grie-
ken of heidenen. Als de moederkerk van
Jerusalem zulks vernam zond ze Barnabas
daarheen en deze haalde St-Paulus uit Tar-
sus naar Antiochië. (Ibid XI, 22, 25). Ze
werkten er een ganse jaar met zoveel
gevolg, dat de volgelingen van Christus als
een afzonderlijke groep erkend werden,
« zodat de leerlingen te Antiochië voor-
eest Christenen genoemd werden ». (Ibid,
XI, 26). Zij troefden hun liefdadigheid door
het zenden van giften aan hun broeders in
Judea die door den hongersnood getroffen
werden. (Ibid XI, 30). St-Pieter kwam zelf
naar Antiochië, zooals we leeren uit een
brief van St-Paulus (Galat. II, 11). Dit
gebeurde waarschijnlijk in het jaar 44 en
hij leefde er eenigen tijd alvorens hij naar
Rome over zou steken.

Belang der Kerk van Antiochië.

De Kerk oordeelde dat dit kort verblijf
van St-Pieter te Antiochië verdiende in her-
innering bewaard te worden. Immers An-
tiochië werd spoedig een van de groote
centra der verspreiding van het Christen-
dom. De kerk van Antiochië was als het
ware ingericht van het begin af, en ze is
een der weinige kerken die heel de lijst
harer bisschoppen bewaarde. De eerste van
deze bisschoppen klimt op tot de apostoli-
sche tijden: hij heet Evodius.

De verwoesting van Jerusalem in het
jaar 70 maakte Antiochië tot centrum van
de christengemeenten in het Oosten.

Hooge bloei.

Spoedig beschikte men te Antiochië over
kerken. Want in de 4e eeuw bestond nog
een beskeik de den naam droeg van de
« oude », de « apostolische » basiliek. Het
was in deze basiliek dat zich in de eerste
half van de 3e eeuw een toneel afspeelde,
dat de macht der Kerk aantoonde, lang voordat
de periode der vervolgingen ten einde liep.
In 244 had Philip de Arabier zich van de
keizerskroon meester gemaakt door den
moord van zijn voorganger Gordianus. De
H. Babylas stond toen als bisschop aan het
hoofd van de kerk van Antiochië, en was
verontwaardigd over de euveldaad waaraan
keizer Philip medeplichtigheid had. Toen
hem nu, die Christen was, de kerk van

Antiochië wilde binnentreden werd hem
die insteek door den bisschop Babylas ge-
weigert. Zoo hoog was het Christendom
dus te Antiochië na twee eeuwen en on-
danks de vervolgingen, opgeklimmen. Nog
zou men ter eere van de kerk van Antio-
chië het glansrijk pontificaat van St-Joan-
nes Chrysostomus en andere feiten moeten
herinneren. Doch we hebben reeds gezegd
om aan te toonen, dat het vestigen voor
enkele jaren van St-Pieters Stoel te An-
tiochië, een gebeurtenis van belang was die
diep herinnerd te worden. Jammer dat
Antiochië, ondanks zijn hoogen bloei, niet
vergeten wat hem zou gered hebben name-
lijk eendracht en gehechtheid aan de schoo-
ne leer van het Evangelie. Jammer dat
znlks ook thans nog voor onze ooren in
eigen land, in eigen streek, niet genoeg ge-
mediteerd wordt.

G. S.

Waarom niet ontwapend?

DE ZOOGEZEGDE FOUT DER BONDGENOOTEN!

Vien moest ontwapenen.

Zoo wordt er veel gezegd. Die kwestie
dient dus ernstig onderzocht.

Voorerst dient op deze vraag geant-
woord: Wie kan zonder gevaar ontwapenen?

Het antwoord zal luiden: Die de sterkte
in die in den tijd dat hij ontwapend is, niet
in gevaar is door den sterkte opgevoerd
te worden. Immers, ge weet wel, een onzer
grootste kunstenaars, Breughel, commenteerde
in een zijner taferelen op aardsche, onwe-
lijke wijze het spreukwoord: « De groote
vieschen eten de kleine ».

Er telde kon voor en na den oorlog op
een tige wijze zijn landgeer beperken, om-
dat de kolossale uitgaven voor zijn ze-
nvloot het buiten bereik van aanvallen
plaatsten. Sinds de groote ontwikkeling
van het vliegwezen heeft de huidige eerste-
minister moeten verklaren: « Onze grens
is voortaan op den Rijn », waarmee hij be-
doelt dat men de aanwezigheid van Duit-
sche legers en vooral van oorlogsvliegtui-
gen in den linker-Rijnoever uit den boeze
acht.

Van Versailles tot Locarno.

Poch eens in consultatie geroepen bij het
opmaken van het vredesverdrag van Ver-
sailles woeis erop dat men ten einde nieu-
we Duitse aanvallen te voorkomen, mid-
del moet hebben om het overschrijden van
den Rijn te verhinderen.

Danuit volgden de schikkingen van het
Verdrag van Versailles nopens de ontwapen-
ing van het gebied van den linker-Rijn-
oever (art. 42 en 44 van het Verdrag van
Versailles).

Op 28 Juni 1919, gelijktijdig met het Ver-
drag van Versailles, teekenden de gevol-
machtigden twee trakaten, waardoor En-
geland en de Vereenigde Staten zich ver-
bonden onmiddellijk aan Frankrijk hulp
te verleenen, ingeval Duitsland onver-
wacht Frankrijk zou aanvallen.

In beide trakaten wordt de hoofddaden
aan te geven even als volgt:

« Aan te geven er gevaar bestaat dat de
schikkingen nopens den linker-Rijnoever,
als het Verdrag van Versailles bevat, niet
aan de Franse Republiek een passende
zekerheid en verdediging verzekeren... »

Mar Engeland maakte het voorbehoud,
dat het niet verplicht was dit verdrag te
ondertekenen, indien de Vereenigde Sta-
ten het niet deden, en daar Wilson er niet
in gelukte het Verdrag van Versailles door
het Congres van Amerika te doen goedgekeu-
ren, bleef van de twee zooven vermelde
trakaten niets meer over.

Vandaar lange onderhandelingen van
Frankrijk om eindelijk te komen tot het
afsluiten van het « Verdrag over oorlog bui-
ten de Wet » en van het Pakt van Locarno
nopens de ontwapening van den linker-
Rijnoever, enz. Dit was geen « dictaat »
meer, want deze overeenkomst werd na on-
derhandelingen tusschen Engeland, Frank-
rijk, Italië en Duitsland getekend.

De Herbewapening in Duitsland.

Maar sedert dien veranderde het regim
in Duitsland: Herbewapening greep op
grootte schaal en, in den laatsten tijd, open-
lijk plaats.

Nu zal men misschien zeggen: Dat zou
niet geschied zijn indien de bondgenooten
ieder in eigen land ook de ontwapening
hadden doorgedreven, indien aan Duitse-
land zoo harde voorwaarden niet waren ge-
steld geworden.

Daar is veel op te antwoorden. De voor-
waarden aan Duitsland gesteld waren
lang niet zoo hard als die opgelegd aan
Oostenrijk-Hongarië, dat totaal verbrok-
keld werd. In de landen der « geslachte-
de » geslooteerde mogendheden » zooals
zich tijdens den oorlog noemden, ware ont-
wapening mogelijk geweest, indien ze ver-
oordeeld bleven, zodat ze een oostantbaar

Hok vormde. Maar dat was het geval niet.
Amerika teekende zelfs het vredesverdrag
niet en Engeland ging spoedig weer eigen
wegen op.

Beloofde hulp en feitelijkte toestand.

Welke waarde had ten nog artikel 44
van het Verdrag van Versailles? Dit arti-
kel luidt: « Indien Duitsland, op hetzelfde
manier de artikels 42 en 43 (no-
gens de demilitarisatie van de Rijn-streek)
schendt, zal het aanzien worden als heb-
bende een vijandige daad gesteld tegenover de
Mogendheden die dit verdrag onderteeke-
den en als den wreedte zoekende te
verstoren ».

Gelet nu op het onmiddellijk afvallen
van Amerika en het talmen van Engeland
om zulke verbintenissen na te komen, stond
Frankrijk spoedig alleen tegenover Duitse-
land. Bij ontwapening van beide landen
Heven ze niet meer even sterk. Immers
het land met de grootste bevolking, met
de grootste bevolking, namelijk Duitsland
was dan in staat het spoedigste een leger
op de been te brengen. Daarentegen voor
het onderhouden van een sterk leger op
vriede voet komt men in aanmerking de
kapitaalcracht van een land om van jaar
tot jaar de krijgslasten te dragen.

Indien Duitsland dus overging tot her-
beewapening moest men zich eraan ver-
achten dat andere landen van hun kapita-
alkracht gebruik maakten om hunne ver-
dediging te vermeerderen. Dat was weer
het oude spel van evenwicht!

Het « dictaat » van Versailles. — Hoe een
Duitsch « dictaat » zou geweest zijn.

Indien de bondgenooten in het traktaat
van Versailles veel lichtere voorwaarden
hadden opgelegd zou daarom Duitsland
nog niet tevreden zijn geweest. Overgens
het moeten over een traktaat dat de Duit-
schers een « dictaat » noemen, is een argu-
ment voor inlandse gebruik. De overwin-
naar dikteit steeds zijn voorwaarden aan
den overwonnen. « Wee aan de overwon-
nenen » (Vae victis) riep Brennus uit toen
hij, voor onze tijdrekening, zijn degen in
de weegschaal wierp om het geestelike
gewicht aan goud, dat de Romeinen betalen
moesten, nog te verduubelen. (Titus Livius,
V, 48). Aan Denemarken, aan Oostenrijk,
aan Frankrijk (in 1864, 1866, 1871) en aan
de Pruisen zijn voorwaarden zonder te vra-
gen of men tevreden was. In een manifest
door het Duitse « Wehrverein » in 1915,
tijdens een zitting in het Kamergebouw te
Berlijn opgemerkt, wordt gezegd, dat de
vriede aan Duitsland « een overheerschen-
de werelddictaat moet verzekeren ».

Frankrijk, Engeland, Rusland zouden
nietten verzakt worden, dat ze in de toe-
komst den vriede niet meer kunnen versto-
ren ». In Liitzige Blätter, nr. 20 van 6 Mei
1916, komt een spotprent voor die aantoon-
de de Duitchers, zich de vredesvoorwaar-
den voorstellen. Bethmann Holweg ge-
zetten aan de groene tafel heeft reeds neer-
geschreven: « Vredesvoorwaarden ». Hoe
hard deze zijn blijkt uit de houding van de
teenmalige ministers der Entente: Irland,
Asquith, Sammo, Saranow. Ze jammerten,
houden zich het hoofd en den buik vast en
maken zich toch gered om te onderteke-
nen. Dat zou dus zeker een erg « dictaat »
gegeven hebben!

« Een Volkenbond is de goede uitweg. Maar... »

Er was slechts een uitweg mogelijk in
den toenaren wereldtoestand en dat was
het plan van den idealist, Wilson: een Vol-
kenbond. Maar deze Volkenbond moest
volgens een redelijk plan tot stand komen.
Dit realisme heeft men herhaaldelijk meen-
te te benaderen met aanvaarding van af-
zijdig staande landen, met teekening van
meer macht aan de groote landen. Men
zeekt en tast nog rond, maar zoo men waar-
lijk vriede wil, zal een Volkenbond daar op
de een of andere manier middel voor moe-
ten brengen.

Ontwapening alleen kan niet baten, om-
dat de ontwapening nog immer sterke en
zwakke landen behoudt. Landen die arm en
tevelen zijn, andere die reeds veel heb-
ben en nog meer willen, volken die op het
verleden schouwen en volken die de toe-
komst inblikken, volken die zich op de
hoogte van andere plaatsen, en volken die
van edeler bloed beweren te zijn dan hun
geburen...

Dat ontwapening alleen niet tot het doel
zou gebracht hebben, zullen we een ander
maal met handen en voeten laten tasten.

G. S.

« De Oorlog in Ethiopië »

De verovering van den berg Aradam.

« Volgens de laatste berichten hebben de
Italiënen tijdens de afgelopen week een
belangrijk succes behaald. Inderdaad na
worstelingen die zeven dagen duurden heb-
ben de Italiënen zich op 15 dezer van de
hoofdvlaakte van Aradam op 20 kilom. ten

Z. van Makallé meester gemaakt.

Zoodaals wij nog in ons vorig nummer aan-
toonden hadden de Ethiopiërs het offen-
sief genomen op het Noordelijk front, en
deden Makallé volledig in te sluiten.
Zij vielen op gevaarlijke wijze de verbin-
dingslijn van Makallé aan. De oorlogsge-
respondenten oordeelden hun toestand gun-
stig. Natuurlijk, want evenals Napoleon: «
« Ils avaient l'offensive et presque la vic-
toire » ». (V. Hugo). Dank aan hun afvals-
plan op de Italiaansche verbindingslijn van
Makallé naar Adowa hadden zij bijna de
overwinning in handen.

De Italiënen hebben daarom, op stout-
moedige wijze, een tegenoffensief in Zuid-
elijke richting ondernomen, dat de Ethio-
piërs verplicht heeft hier achteruit te trek-
ken, en den berg Aradam (2895 m. hoogte)
tetruimen.

Gaat het hier om een groote overwinning?

De Italiënen hebben het feit gevierd als
een groote overwinning. Nochtans tot hie-
rtoe blijkt niet dat de Ethiopiërs in wat-
ten achteruit geslagen werden. Op het
oogenblik, waarop we schryven, hebben
de zelfs de streek van Tembiel, van waar
ze de Italiaansche verbindingslijnen bedreig-
den, niet onttruimd.

De overwinning moet dus tot matiger
verhoudingen teruggebracht worden, maar
het blijft toch een belangrijk succes voor
de Italiënen.

De verliezen.

Waar men de Italiënen niet bestrijpen
kan, is in de opgave nimmer verheeld. Tot
ziet van rekening zouden ze ons daarvan
wils maken dat ze minder verliezen heb-
den op een aradam dan de Spanjaards in
hun gevechten rond de stroomus: ze zeg-
gen nochtans dat de veldslag zeven dagen
duerde, en dat de Ethiopiërs een aradam
slechts verloren na een tegenaanval, en
zou er niet met het blanke wapen gevecht
zijn.

In aan toek komt men tot den verhezen-
den uitslag dat de Ethiopiërs vijf tot zes
duizend doden en even zoveel gekweten
doenden verloren hebben en de Italiënen
zouden slechts 196 doden en 559 gekweten
telleten, maar als men in het telegram
van maarschalk Badoglio bevestigingen
leest als deze:

« Overal waar de Ethiopiërs gepoogd
hebben aan den opmars der Italiënen
weerstand te bieden, lieten zij het terrein
waartij niet lijkten bedekt ».

Dan moet men niet twifelen: Als de
Italiënen eens slaan, dan is het geschied!
Net zoodaals het isogram verging. Hij, als
een eerste Ethiopier, trok op den maatsen
af, den hij volgens den raad van een loo-
zen maatsen een leger naar meermalen
de menschen, — de Italiënen, — dies even
in zijn roet, en paradi isogram lag daar!

De Ethiopiërs van hun kant, te weten
slechts geringe verliezen, nog geringer dan
die van de Italiënen. Dat is ook overde-
ven. Dan waren ze niet achteruit ge-
wezen; want we hebben herhaaldelijk kun-
nen vaststellen, dat ze een dapper volk zijn.

Nieuwe tegenstand.

Maar totaal verslagen zijn ze niet. En
waar maarschalk Badoglio naar Rome tele-
grafeert: « De vijand is in volle, waarde-
lijke vlucht », overdrijft hij weer. Immers
op 17 dezer vernam het Duitse Naach-
richten Bureau uit de hoofdstad van Ethiopie
dat een nieuwe veldslag ten Z. van Makallé
begonnen was.

In elk geval is de aftocht der Ethiopiërs
geen wanodelijke vlucht, want dan zouden
de Italiënen hen snel Zuidwaarts achtervol-
gen. Nu zijn ze tot Gaala voortgetrokken,
25 kilom. Westwaarts van den berg Ara-
dam. Dus ontmoeten de Italiënen nieuwe
tegenstand.

Men zal goed doen nog een week reduld
te hebben, en nadere berichten af te wach-
ten.

G. S.

Duitsland

VRJMOEDIGE TAAL

Kardinaal Faulhaber, aartsbisschop van
München in Beieren, in een groot sermoe-
n in de St-Michielskerk, op Zondag, 10 dezer
gepredikt, kwam krachtadig op tegen de
politiek der nazi's jegens de kerkelijke
overheid. Hij beschuldigde de pers en het
niddenbehoer dat ze valscheid den Heil-
gen Stoel en den Paus belasterden.

« Het is valsche te beweren », zegde hij,
« dat de Paus aan Duitsland zou vijandig
zijn. De Paus is niet alleen de groote
vriend van Duitsland, maar er was een
tijd, waarop hij de eenige vriend van ons
land was. Hij is de eerste soeverein die
een accord met de Hitler-regering heeft
ondertekend. Maar helaas deze regering
heeft dit akkoord niet nageleefd ».

Kardinaal Faulhaber wees vervolgens op
de pogingen door de nazi-leiders ingeprij-
peld